

“la patatera”

LLUÍS SERRA

En la postguerra i en la nostra població, existien per al lleure de tots els estaments socials, uns locals antiquats, petits i obsolets. Argentona necessitava d'un local ampli i que complís unes normes de comoditat. Això va fer que homes amb encert i visió de futur possessin fil a l'agulla per començar l'edificació de la Sala.

Qui manava a l'Ajuntament també manava a la “Hermandad Sindical de Labradores y Ganaderos”, després anomenada “Hermandad Sindical del Campo”, que era l'única autoritzada aquells temps per controlar la sembra i comercialització de les patates. Pensem que a Argentona la quantitat de quilos d'aquest tubèrcul que manipulava aquesta “Hermandad”, més les quantitats que es collien i es venien potser sense control, i sense tenir dades molt exactes, sempre van rondar més de 2.000 tones. Van arribar a l'acord de quedar-se 5 cèntims per quilo de patates, quantitat que es destinava a construir l'edifici. Aquesta original aportació va fer que de la Sala, alguns en diguessin popularment i irònicament “La Patatera”.

Però no solament varen aportar pessetes els cultivadors de patates d'aquells centenars de socis de la “Hermandad”, l'Alcaldia va donar l'ordre de contribuir-hi alguns comerciants, establint un barem que oscil·lava entre molt o poc a proporció inversa a l'amistat que es tenia amb els que manaven. Ara d'això en diríem un nom concret. I així va construir-se la tan necessària Sala en terrenys municipals, amb l'ajut de moltíssimes persones, algunes amb quantitats importants i altres amb

el seu granet de sorra, i això va fer que quasi tothom se la sentís com a seva. Si en els temps actuals tots aquells, potser un centenar, que varen contribuir, o els seus successors, s'haguessin autoproclamat hereus de la Sala, segurament la seva cessió al Municipi hauria costat menys diners, potser cap, ja que això era el parer de la immensa majoria. Molt pocs varen ser els hereus, la Transició Política així ho volia, una façada, un mantell ho va tapar tot, corrien temps d'oblidar.

De la vida d'aquesta Sala en tenim records i anècdotes: el Centre Parroquial havia estat l'únic lloc on es feia teatre, teatre que a l'empara de la Parròquia es feia tot en català. Quan la Sala va estar llesta, i segurament perquè tenia una bona oferta, el President del Centre en una reunió de Junta va presentar la conveniència de traslladar el teatre a la Sala, on les representacions serien en català i castellà. Dos membres juvenils d'aquella Junta s'hi varen oposar al·legant que el Grup del Centre havia estat guàrdia i santuari del nostre idioma i així tenia de continuar, defensant únicament la nostra malmesa parla. El President, un bon home, però imbuït de les idees que imperaven i en un atac de geni, va foragitar de la Junta els dos membres rebels. I a la Sala es va fer teatre en els dos idiomes, i com a mostra “La Ferida Llumínosa” del nostre Josep M. de Sagarra, o també una obra de l'autor de la lletra del “Cara el Sol” el dramaturg gadità José Maria Pemán, una obra que enaltia el valor moral catòlic i patriota.

La Sala va acollir aquells balls de Carnestoltes que en principi en els programes constava com a

“Baile de Trajes Regionales”, en els quals va dar un xic de picantor la peculiar Peña del Llanto. S'hi van fer: els esplendorosos Balls de Primavera; els actes de la Festa Major; l'Homenatge a la Vellesa, vetllades dels nostres cantants locals amb música de piano de la recordada melòmana Sra. Baldevey de Abat. Vàrem poder fruitir de la sarsuela del mestre Martínez Valls “*Cançó d'Amor i de Guerra*”, encara que un xic censurada ja que no vàrem sentir l'ària amb música de la “Marsellesa” en què el cantant exclama: “—Omplirem els carrers de barricades i a llavors tot el món ja cridarà, sang i foc i llibertat”. Una vegada s'hi van fer els Pastorets amb decoració cedida per la Sala Cabanyes de Mataró i altres vegades, de la mà d'aquella gran persona, la Concepció Moré, quedàvem embadalits mirant com gesticulaven aquells actors que cantaven en play-bac. S'hi va fer de tot, i també cine, molt de cine! De les màquines de projecció se'n cuidava l'entranyable Francisco Botey, qui demostrant la seva coneguda inventiva, i per apaiagar les calors estiuenques, va construir un original sistema de refrigeració; dalt de l'escenari, tapat de la vista del públic per la tela de la pantalla, un gros ventilador i davant del ventilador una barra de gel. No tenia res a veure amb els aparells que ara coneixem, però mira, funcionava!

Aquella Sala, de mica en mica, havia assolit l'aglutinament de la immensa majoria de la societat argentonina. Que l'esforç monetari que ha costat la renovació i modernització quedi altament recompensat i que igual que a la vella “Patatera” la puguem sentir nostra..., de tothom!